

Modlíkov

8,0 km

Z historie obce

Roku 1893 byly při přestavbě hospodářských stavení mezi č.p. 3 a 9 nalezeny prehistorické **popelnice**, v nichž byl popel promísený se zemí a kůstkami. Nádoby se však nechovaly, neví se ani, kolik jich bylo a jak vypadaly.

Další prehistorické památky našel v l. 1914 –15 nadějkovský řídící učitel František Fikker i v Nadějkově, Šichově Vesci, Hronově Vesci, Chlístově, Boučí, Bezděkově a Mozolově. Jednalo se jednak o tenkostěnné střepy z popelnic, jednak o silně tuhované střepy z obilních zásobnic, s různým druhem zdobení. Pocházely pravděpodobně z posledních let doby bronzové a z doby železné.

U stodoly č.p. 9 odkryli při přestavbě zasypaný kanál se zbytky ztrouchnivělých trub ze starého vodovodu a rozbitými kachly z kamen. Na jednom větším úlomku byl zřetelný obraz Adama a Evy s hadem, obtočeným kolem stromu. Z těchto nálezů se usuzuje na bývalé panské sídlo asi ze 13. – 14. století. Prvním doloženým majitelem Modlíkova byl na poč. 15. století Mikuláš Luknas z Měšetec u Sedlce.

Mlýny na Cedronu

Pod silnicí na Milevsko jsou u potoka Cedronu tři mlýny s místními názvy **Micáskov**, **Hromadov** a **Vozdrakov**. Micáskov postavil podle pamětní knihy města Jistebnice r. 1620 Petr Mýčasek; od r. 1822 až dodnes je ve vlastnictví rodiny Dvořákovy. Od roku 1921 měl mlýn vlastní elektrický proud, v r. 1942 bylo kolo vyměněno za turbínu. V provozu byl Micáskovský mlýn do r. 1951. Při Hromadovském mlýně bývala v 16. století krčma, od poloviny 19. století zde stávala pila, která rovněž zanikla.

O „Čertově kameni“

Vyprávění Pavly Dvořákové zaznamenal ve 20. letech minulého století Čeněk Habart:

„Tam, kde nyní stojí mlýn „Micáskov“, bývala kdysi chalupa. V té žila lakomá hospodyně. Jednou o půlnoci tloukl kdosi na okno. Selka otevřela a už před ní stál čert. Mluvil k ní lichotivými slovy, zapíše-li se mu, že bude mít peníze jako želez. Jakmile selka uslyšela o penězích, hned byla jako omámená, a čertu se vlastní krví zapsala. Ve smlouvě bylo, že si pro ni přijde za 40 let. Když selka ráno vstala, viděla kolem sebe samé

dukáty. Ačkoliv měla tolik zlaťáků, že by jimi celou českou hranici obložila, přece žebrákovi ani halěře, ani kouska chleba nedala. Jednou o půlnoci zaťukal kdosi na okno a už stál ve světnici čert; uplynulo prý 40 let a jde si pro zapsanou duši. Selce se však nechtělo, a proto smluvila s čertem, že s ním do pekla půjde, když jí přinese kámen z kostela jerusalemského, než kohout třikrát zazpívá. Čert svolil a jako vítr odletěl. Již byl s kamenem před Micáskovem, když tu kohout třikrát zakokrhal. Čert praštiv kamenem, chtěl se pomstít selce. Ta však hodila na zemi před sebe růženec, čert upadl přes kámen a k ní nemohl. V kameni vytlačil svou podobu a zmizel.“

„Čertův kámen“ najdeme mezi silnicí a náhonem k Micáskovu mlýnu, téměř naproti středu rybníčka při pohledu ze silnice. Balvan, který prý čert přinesl z daleké země (má jiné složení než okolní kameny), leží vpravo od skalní kapličky „Lurdy“.

„Lurdy“

U silnice do Milevska je skalní kaplička „Lurdy“, kterou nechal zřídit pan Štěpán Dvořák z čp. 3. (značená odbočka vlevo po silnici). Od mládí chtěl být knězem, ale do semináře se nedostal. Když získal podíl z prodeje chalupy, rozhodl se uskutečnit svůj dávný sen a navštívit zázračné Lurdy. V cizině však onemocněl zákeřnou nemocí a naděje na vyléčení měl pramálo. V zoufalství se modlil k Panně Marii, vzýval ji, že když způsobí, aby se uzdravil, nechá ve skalách u Modlíkova zbudovat podobný svatostánek, jaký je v Lurdech. Stal se zázrak a Štěpán se uzdravil. Na slib nezapomněl, najal dělníky a své věno použil na stavbu kapličky. Vysvěcena byla r.1927. Místo pro kapličku bylo vybráno v upomínku na zvláštní sluneční záři, kterou 13.2.1861 při pohřbu matky devíti dětí ze sousedního mlýna viděli účastníci pohřbu. Úkaz vnímali jako znamení, neboť ten den bylo třetí výročí zjevení v Lurdech.

Původní dřevěná soška od italského mistra a její další dvě kopie byly ukradeny. Nynější je pouze sádrová, zobrazuje Pannu Marii z Mariazell, a v r. 1998 ji, krátce před svou smrtí, opravil pan Karel Veselý z Prahy, rodák z Nadějkova.

Cesta pokračuje po silnici do Vratišova.